

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu: T. M. C. spol., s.r.o. Š., zastúpeného *JUDr. A. B.*, Advokátska kancelária J., proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová č. 13, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/498-11683/2008/990036-r zo dňa 31.01.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1Scud/19/2008-84 zo dňa 09.04.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1Scud/19/2008-84 zo dňa 09. apríla 2008 v napadnutom výroku **m e n í** tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. I/222/498-11683/2008/990036-r zo dňa 31.01.2008 **z r u š u j e** a **v r a c i a** vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania 66,38 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. A. B., Advokátska kancelária J.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým výrokom rozsudku krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného I/222/498-11683/2008/990036-r zo dňa 31.01.2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane – Daňového úradu Bratislava I č. 600/270/176548/07/BARK zo dňa 09.11.2007, ktorým správca dane v zmysle § 58 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty nevyhovel žiadosti žalobcu (zahraničná osoba)

o vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 6 893 339,60 Sk z dôvodu nesplnenia podmienok stanovených v § 56 ods.2 písm. c) bod 3 zákona č. 222/2004 Z.z.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v danom prípade si žalobca ako zahraničná osoba nárokoval voči správcovi dane Daňový úrad Bratislava I vrátenie dane z pridanej hodnoty za obdobie celého roka 2006 v zmysle § 56 ods. 1 a ods. 2 písm. c/, bod 3 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Pri nespochybňovaní skutkového stavu veci účastníkmi konania bola medzi účastníkmi sporná otázka aplikácie zákonnej výnimky z nedodania tovaru a služieb v tuzemsku podľa § 56 ods.2 písm. c/ bod 3 zákona o DPH na žalobcu.

Žalobca v konaní tvrdil, že sa na neho vzťahuje výnimka podľa § 69 ods. 2 zákona o DPH v platnom znení do 31.12.2007. Vychádzal z toho, že príjemcom služby bola ďalšia zahraničná osoba T. M. E. N. B., ktorej žalobca prefakturoval ním zaplatenú modernizáciu predajne vozidiel L. (v žalobe je uvedený poplatok za modernizáciu a služby), vykonanú u predajcu vozidiel L. – P. T. P., s.r.o. Fakturovanú DPH mala teda, ako príjemca služby v zmysle § 69 ods. 2 zákona o DPH odvieť daňovým orgánom T. M. E. N. B. a žalobcovi vznikol nárok na vrátenie DPH.

Krajský súd dospel k záveru (s. 5 odôvodnenia), že v danom prípade je zo skutkového stavu opísaného v žalobe aj v rozhodnutí zrejmé, že žalobca zaplatil a dodal službu modernizácie predajne L. pre spoločnosť P. T. P. s.r.o. nachádzajúcej sa na území tuzemska. Pokiaľ tvrdil, že sa na neho vzťahuje výnimka, pretože z dodania služby bola povinná platiť daň ako príjemca podľa § 69 ods.2 ďalšia zahraničná osoba, a to T. M. E. B., tak súd rovnako ako aj daňové orgány nesúhlasí týmto názorom. Aj podľa názoru súdu príjemcom v zmysle § 69 ods. 2 zákona o DPH nemôže byť zdaniteľná osoba, ktorá nemá sídlo, miesto podnikania, prevádzkareň alebo bydlisko v tuzemsku, t.j. zahraničná osoba v tomto prípade T. M. E. N. B. Keďže neboli u žalobcu splnené podmienky na vrátenie dane v zmysle § 56 ods. 1 písm. c/ bod 3 zákona č. 222/2004 Z.z., súd žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/498-11683/2008/990036-r zo dňa 31.01.2008 zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení substitučným advokátom JUDr. Š. H. včas odvolanie. Namietal, že z vykonaných dôkazov a z dôkazných prostriedkov doložených do súdneho spisu vôbec nevyplýva, že by žalobca dodal službu spoločnosti P. T. P., s.r.o. a zároveň, že by tvrdil, že sa z takto dodanej služby v tuzemsku na neho vzťahovala výnimka v zmysle § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o DPH s tým, že osobou povinnou platiť daň je ďalšia osoba ako príjemca – T. M. E. B. Žalobca totiž nikdy netvrdil, že jeho dodaná služba v tuzemsku je služba, ktorú poskytol spoločnosti P. T. P., s.r.o. a že z tejto služby by mala platiť daň tretia osoba. V skutočnosti to bolo práve naopak: Spoločnosť P. T. P., s.r.o. dodala službu žalobcovi (a nie žalobca spoločnosti P. T. P., s.r.o.), pričom táto služba spočívala v modernizácii predajne L. a v prispôbení tejto predajne medzinárodným štandardom autorizovaných predajcov značky T. Táto skutočnosť vyplýva jednak faktúry č. X., ktorou spoločnosť P. T. P., s.r.o. fakturovala dodávku služby žalobcovi, ako aj zo samotnej dohody

o programe podpory modernizácie zo dňa 08.06.2006. V dohode na str. 1 je to výslovne uvedené nasledovne: „Vzhľadom k tomu, že strany sú si vedomé, že modernizácia vyžaduje dodatočné úsilie predajcu a predstavuje preto samostatnú službu. Vzhľadom k tomu, že T. mieni zaplatiť predajcovi poplatok za modernizáciu za služby poskytnuté za podmienok popísaných v tejto dohode, keď modernizácia predajne k prispôbeniu štandardom pre autorizovaných predajcov L. prispieva k predaju vozidiel L. a znamená tiež prospech pre T.“. Dodanie služby v tuzemsku, na ktoré sa vzťahuje zákonná výnimka podľa § 56 ods. 1 písm. c/, sa teda netýka služby, ktorú by žalobca dodal spoločnosti P. T. P.. s.r.o., ale služby, ktorú následne dodal žalobca spoločnosti T. M. E. B., pretože vo veci modernizácie konal žalobca ako agent tejto spoločnosti a na účet tejto spoločnosti. Túto skutočnosť teda súd I. stupňa nesprávne ustálil, čím na základe vykonaného vyvodil nesprávne skutkové zistenia, pričom následne z týchto chybných skutkových zistení vyvodil tiež nesprávne právne závery.

Žalobca program modernizácie predajní realizoval nie pre seba a na svoj účet, ale pre a na účet spoločnosti T. M. E. B., a to na základe zmluvného vzťahu s touto spoločnosťou. Vo vzťahu k spoločnosti T. M. E. B. bol teda žalobca v postavení dodávateľa služby voči príjemcovi služby, a preto všetky fakturované dodávky služieb, ktoré sa týkali modernizácie predajní, ktoré žalobca ako príjemca prijal od svojich dodávateľov boli aj následne žalobcom (teraz už ako dodávateľom) prefakturované príjemcovi týchto služieb – T. M. E., B.. Keďže toto dodanie služby sa týkalo modernizácie nehnuteľnosti (predajne T. na E.) v zmysle § 15 ods. 2 bolo miestom dodania služby tuzemsko a teda platí, že žalobca dodal službu v tuzemsku. Žalobca teda dodal službu v tuzemsku a príjemcom tejto služby bola zahraničná osoba – T. M. E., B.. Žiadny iný príjemca tejto služby nebol, jedine zahraničná spoločnosť T. M. E., B., ktorá bola zdaniteľnou osobou v zmysle § 3 a § 69 ods. 2 zákona o DPH (v znení platnom v roku 2006) a teda osobou povinnou platiť daň musela byť jedine táto spoločnosť. Žiadny iný právny názor nie je a nemôže byť právne konformný so zákonom o DPH v znení platnom v roku 2006. Pokiaľ teda česká zahraničná osoba, ako dodávateľ služby, dodala službu v tuzemsku v roku 2006 v prospech belgickej zahraničnej osoby, ako príjemcu služby, za predpokladu, že tento príjemca služby je zdaniteľnou osobou v zmysle jej definičného vymedzenia § 3 zákone o DPH a smerníc EÚ, tak takýto príjemca služby je osobou povinnou platiť daň v zmysle § 69 ods. 2 zákona o DPH v znení platnom v roku 2006. A pokiaľ osobou povinnou platiť daň je príjemca služby, tak sa na žalobcu vzťahuje zákonná výnimka v § 56 ods. 2 písm. c/ bod 3 zákona o DPH s tým právnym dôsledkom, že žalobcovi za rok 2006 mala byť vrátená DPH, ktorú v tomto roku v SR zaplatil.

Ustanovenie § 15 zákona o DPH upravuje pravidlá týkajúce sa „miesta dodania služby“ pri cezhraničných transakciách a vychádza z čl. 9 šiestej smernice Rady (č. 77/388/EHS). Pri zdaňovaní služby je totiž najdôležitejšie správne určenie miesta je dodania, pretože pri tzv. cezhraničných službách medzi zdaniteľnými osobami z rôznych členských štátov vzniká daňová povinnosť v tom členskom štáte, kde je miesto dodania služby, t.j. tomuto členskému štátu patrí DPH z poskytnutej služby, čo zároveň a znamená, že sa uplatní aj sadzba dane platná v tomto štáte. Nie všetky služby sú totiž zdaňované

v tom členskom štáte kde sa poskytujú, resp. v štáte prijímateľa služby. Platí teda, že podľa druhu služby platiteľ môže zistiť, aký princíp bude platiť pri jej zdanení podľa miesta jej dodania. Miesto dodania služby je teda dôležité z hľadiska aplikácie slovenského zákona o DPH, prípadne z hľadiska posúdenia, že zákon platný v tuzemsku sa na danú službu nepoužije. Napokon treba posúdiť komu vznikne povinnosť zaplatiť daň z poskytnutej služby.

Pokiaľ aj odvolací súd bude mať pri výklade príslušných ustanovení zákona o DPH za to, že slovenský zákon o DPH v znení platnom pred 01.01.2008 obmedzoval pojem „prijemca služby“ v zmysle § 5 ods. 1 písm. c/ a § 69 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z (zákon o dani z pridanej hodnoty) v znení platnom pred 01.01.2008 výlučne na prijemcu so sídlom, miestom podnikania a prevádzkarňou v SR, je potrebné, aby postupoval v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., toto súdne konanie prerušil a rozhodol o tom, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva v zmysle ust. článku 234 Zmluvy o ES totiž platí, že ak sa otázka týkajúca sa výkladu aktov orgánov Spoločenstva položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na súdny dvor s prejudiciálnou otázkou. Prejudiciálna otázka by potom mala znieť, či „prijemca služby v zmysle článku 21 (1) b) smernice 77/388/EHS môže byť len zdaniteľná osoba so sídlom v štáte dodania služby alebo či to môže byť aj zdaniteľná osoba so sídlom v inom členskom štáte ako je štát, v ktorom bola služby poskytnutá“ Od rozhodnutia tejto otázky totiž závisí rozhodnutie v tomto súdnom spore – slovenské súdne a štátne orgány totiž nemôžu vykladať komunitárne právo v rozpore s právne záväznými smernicami a pokiaľ teda Súdny dvor ES potvrdí, že prijemca služby v zmysle článku 21 (1) b) smernice 77/388/EHS môže byť aj zdaniteľná osoba, ktorá má sídlo v inom štáte, ako je štát ktorom bola služba poskytnutá, bude zrejmé, že zákonný výklad príslušných ustanovení zákona o DPH, o ktorý súd I. stupňa oprel svoje rozhodnutie je v rozpore so zákonom, pretože je v rozpore s právne záväznými smernicami ES.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 11.06.2009 k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že obchodný vzťah medzi spoločnosťou P. T. P., s.r.o. a žalobcom, čo sa týka účtovných aj daňových povinností, t.j. i odvedenia DPH do štátneho rozpočtu dodávateľom P. T. P., s.r.o., nebol nikdy spochybnený a nebol ani predmetom súdneho sporu. Predmetom súdneho sporu bola následná dodávka služby žalobcom, ktorý mal už postavenie dodávateľa, zahraničnej osoby T. M. E., B., v postavení prijímateľa. Predmetom sporu bola skutočnosť, kto bol povinný platiť daň z tejto dodávky keďže predmetom dodávky boli služby vzťahujúce sa na nehnuteľnosť nachádzajúcu sa na území SR, miestom dodania predmetných služieb v zmysle § 15 ods. 2 zákona o DPH bolo tuzemsko, a teda povinnosť platiť daň z dodania služieb vznikla žalobcovi a nie zahraničnej osobe z Belgicka, ako sa žalobca mylne domnieva, keďže sa na daný prípad nevzťahoval prenos daňovej povinnosti podľa § 69 ods. 2 zákona o DPH. Vzhľadom k uvedenému, teda žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie dane zaplatenej v tuzemsku, a to z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok uvedených v § 56 až 58 zákona č. 222/2004 Z.z.

o DPH v znení neskorších predpisov, konkrétne z dôvodu nesplnenia podmienky ustanovenej v § 56 ods. 2 písm. c/ cit. zákona a to, že v období, za ktoré podával žiadosť o vrátenie dane, nedodal tovar ani službu v tuzemsku.

Prenos daňovej povinnosti na prijímateľa služby (tzv. samozdanenie) nespočíva v tom, že dodávateľ (v danom prípade žalobca) vystaví faktúru so slovenskou daňou a príjemca túto daň len odvedie do rozpočtu SR, ako sa žalobca nesprávne domnieva. Podstata prenosu daňovej povinnosti spočíva v tom, že dodávateľ služby vystaví pre prijímateľa faktúru za dodanie služby bez slovenskej DPH a prijímateľ musí sám zdaniť túto dodávku. V danom prípade ani sám žalobca nepostupoval v zmysle ust. § 56 ods. 2 písm. c/ bod 3 zákona o DPH, nakoľko sa pri danej obchodnej transakcii na neho toto ustanovenie nevzťahovalo (čoho si bol zrejme vedomý) a správne na faktúre č. X. zo dňa 31.07.2006, ktorou prefakturoval obstarané služby v tuzemsku od spoločnosti P. T. P., s.r.o. zahraničnej osobe T. M. E. N. B. uviedol slovenskú 19%-tnú DPH, ktorú mal odvieť do ŠR.

Čo sa týka článku 21 ods. 1 písm. b/ Smernice Rady č.77/388/EHS, tento bol transponovaný do slovenského zákona o DPH, a to do § 69 ods. 3 (prenos daňovej povinnosti pri službách podľa § 15 ods. 8 – v smernici služby uvedené v čl. 9 odst. 2 písm. e/) a § 69 ods. 4 (prenos daňovej povinnosti pri službách podľa § 16 – v smernici služby uvedené v čl. 28b časti C, D, E a F). V danom súdnom spore sa nejednalo o služby vymedzené v uvedených paragrafoch zákona o DPH, resp. v uvedených článkoch smernice. Článok 21 ods. 1, písm. b/ smernice, na ktorý sa žalobca odvoláva, sa netýka § 69 ods. 2 zákona o DPH. Prenos daňovej povinnosti podľa § 69 ods. 2 zákona o DPH nie je podľa smernice povinný pre členské štáty a zavedenie tejto povinnosti v SR bol nad rámec smernice, čo európske právne akty umožňujú a jeho zavedenie malo byť zjednodušením pre zahraničných dodávateľov, ktorí by sa inak museli v tuzemsku registrovať pre daň. Na základe uvedeného, požiadavka žalobcu na vznesenie prejudiciálnej otázky súdному dvoru je bezpredmetná, nakoľko daná skutočnosť nebola predmetom súdneho sporu a daňové orgány ani nikdy netvrdili, že v zmysle čl. 21 (1) b) smernice, prenos daňovej povinnosti je možný len na príjemcu – zdaniteľnú osobu so sídlom v štáte dodania služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal vec podľa § 246c, § 214 ods. 1 O.s.p bez pojednávania podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 4 O.s.p., v spojení s § 220 O.s.p. zmenil tak, rozhodnutie žalovaného č. I/222/498-11683/2008/990036-r zo dňa 31.01.2008 podľa § 250j ods. 2, písm. a/, c/ O.s.p. zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Napadnutým prvostupňovým rozhodnutím č. 600/270/176548/07/BARK zo dňa 09.11.2007, správca dane v zmysle § 58 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty nevyhovел žiadosti žalobcu (zahraničná osoba) o vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 6 893 339,60 Sk z dôvodu nesplnenia podmienok stanovených v § 56 ods.2 písm. c/ bod 3 zákona č. 222/2004 Z.z. V odôvodnení uviedol, že Daňový úrad Bratislava I prijal dňa 28.05.2007 žiadosť zahraničného subjektu T. M. C. spol s r.o. o vrátenie dane z pridanej

hodnoty podľa § 56 – § 58 zák.č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov vo výške 6 893 339,60 Sk. Po kontrole predložených dokladov daňový úrad zistil, že predmetom dane z faktúry č. X. zo dňa 22.06.2006 od tuzemského dodávateľa P. T. P., s.r.o., Š. je poplatok za modernizáciu a služby poskytnuté podľa Dohody o programe podpory modernizáciu pre predajcu L. zo dňa 08.06.2006 poplatok za realizáciu stavebného plánu – stavba v Bratislave. Následne zahraničná osoba T. M. C., spol. s r.o. dodala obstarané služby zahraničnej spoločnosti T. M. E. N. B. a vystavila fa. č. X. zo dňa 31.07.2006.

Najvyšší súd dospel k záveru, že v spore medzi účastníkmi konania je v prvom rade nevyhnutné jednoznačne identifikovať zdaniteľný obchod a plnenie (službu), z ktorého žalobca uplatnil nárok na vrátenie DPH žiadosťou podanou dňa 28.05.2007 (doplnenou žiadosťou podanou 10.09.2007) na Daňovom úrade Bratislava I.

Správca dane, v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia č. 600/270/176548/07/BarK zo dňa 09.11.2007 uvádza **faktúru č. X. zo dňa 22.06.2006** od tuzemského dodávateľa P. T. P., s.r.o., Š.

Naproti tomu žalobca tvrdí, že zdaniteľným obchodom z ktorého uplatnil nárok na vrátenie DPH je jeho plnenie (refakturovaná služba) v právnom vzťahu medzi ním – žalobcom T. M. C., spol. s r.o. P. a odberateľom T. M. E. N. so sídlom B., B., ktoré bolo vyúčtované **faktúrou č. X. zo dňa 31.07.2007** na sumu 172 312 €, na základe „smlouvy 22.12.2005“.

Najvyšší súd preskúmal obsah administratívneho spisu a zistil, že pokiaľ ide o žiadosť žalobcu o vrátenie dane z pridanej hodnoty zahraničnej osobe podľa § 56 až § 58 zákona č. 222/2004 Z.z., podanú na Daňovom úrade Bratislava I dňa 10.09.2007 s celkovou žiadanou sumou vrátenia dane vo výške 6 893 339,60 Sk, za obdobie od januára 2006 do decembra 2006 tak, z pripojených faktúr v počte 567 (položka 9 žiadosti) uvedených v prílohe je zrejmé, že ide o faktúry od jednotlivých tuzemských dodávateľov žalobcu 1) P. A., spol. s.r.o., – záručné opravy 2 áut, 2) A. S., s.r.o. záručné opravy 5 áut ... za vykonané služby na území s pre žalobcu. Súčasne pod položkou 170) P. T. P. Bratislava je uvedená fa.č. X. zo dňa 22.06.2006 na vrátenie DPH vo výške 1 059 707,20 Sk s popisom služby rozvoj dealerskej siete.

Z takto zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobca uplatnil nárok na vrátenie DPH vo výške 1 059 707,20 Sk. z **faktúry č. X. zo dňa 22.06.2006** od tuzemského dodávateľa P. T. P., s.r.o., Š. Tomu zodpovedá aj vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 25.03.2009 (zápisnica o pojednávaní čl. 75 p.v.).

Vzhľadom na to je daná v súdnom konaní neodstrániteľná pochybnosť o identite zdaniteľného obchodu z ktorého žalobca uplatnil nárok na vrátenie DPH. Bez vyriešenia tejto otázky nie je možné pokračovať v konaní a zaujať ďalšie právne názory.

Najvyšší súd zistil, že faktúra žalobcu T. M. C., spol. s r.o. P. a odberateľovi T. M. E. N. so sídlom B., B., **č. X. zo dňa 31.07.2007** na sumu 172 312 €, na základe „smlouvy 22.12.2005“ **nie je v súpise faktúr k žiadostiam o vrátenie DPH podaným žalobcom na Daňovom úrade Bratislava I, dňa 28/5/2007 a 10/09/2007.**

Najvyšší súd preto konštatuje, že argumentácia oboch účastníkov konania v administratívnom i súdnom konaní sa týka služby o ktorej nie je podľa administratívneho spisu osvedčené, že bol z nej uplatnený nárok na vrátenie DPH.

Podľa § 57 ods. 2, písm. a/ zák.č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov zahraničná osoba k žiadosti o vrátenie dane musí doložiť originál faktúry vyhotovenej platiteľom, v ktorej je uvedená suma dane v slovenských korunách, a v prípade dovozu tovaru príslušný dovozný doklad a doklad preukazujúci platbu dane,

Podľa § 58 ods. 1 druhá veta zák.č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov všetky faktúry a dovozné doklady priložené k žiadosti o vrátenie dane opatrí Daňový úrad Bratislava I odtlačkom úradnej pečiatky a vráti ich zahraničnej osobe; ak ide o zahraničnú osobu, ktorá má sídlo, miesto podnikania, prevádzkareň alebo bydlisko v inom členskom štáte, vráti faktúry a dovozné doklady do 30 dní od ich predloženia.

V ďalšom konaní žalovaný musí jednoznačne ustáliť či žiadosť o vrátenie DPH, o ktorej správca rozhodol napadnutým rozhodnutím sa týkala **fa. č. X. zo dňa 22.06.2006** alebo faktúry č. X. zo dňa 31.07.2009. Sporná faktúra žalobcu č. X. zo dňa 31.07.2009 sa nenachádza pod žiadnou položkou z pripojeného zoznamu 582 položiek. Je preto nevyhnutné doplniť administratívny spis o faktúru opatrenú odtlačkom úradnej pečiatky, ktorá bol pripojená k žiadosti o vrátenie DPH.

Najvyšší súd dospel k záveru, že pre meritórne vyriešene sporu o vrátenie dane z pridanej hodnoty zahraničnej osobe, je nevyhnutné správne vykvalifikovať a rozlišovať tieto dve plnenia (služby) a identifikovať u každej z nich miesto dodania služby.

Pokiaľ ide o nevyhovenie žiadosti žalobcu o vrátenie DPH je nevyhnutné do úvahy vziať skutočnosť, že žalobca žiada o vrátenie súhrnu DPH z jednotlivých faktúr so samostatným skutkovým základom od rozličných tuzemských dodávateľov za poskytnuté služby na území SR, ktorý nárok na vrátenie DPH nie je sporný a je nezávislý na faktúre fa. č. X. zo dňa 22.06.2009. V rozhodnutí je preto nedostatok dôvodov prečo nebola žalobcovi vrátená DPH z týchto nesporných služieb.

O trovách konania najvyšší súd rozhodol podľa § 246c ods. 1, prvá veta O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca mal vo veci úspech preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania. Trovy konania nevyčísľil. Súd mu preto v zmysle § 151 ods. 2 O.s.p. priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu

ku dňu vyhlásenia rozsudku, ktoré pozostávali z náhrady súdneho poplatku z podanej žaloby 2 000,-- Sk (66,38 €).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 27. augusta 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková